

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВЪСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣва сѣкъ петѣкъ и голямъ листъ, и сѣкъ почтъникъ на малѣкъ. Годичната цѣна за въ Имперіята е 4 бѣли меджиата; вънъ отъ Имперіята 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣтъ годишни и предплатени. Писмата за редакціята се надписуватъ до П. Геновича, редакторъ и издателя на вѣстника. Външнѣтъ настоятели отговарятъ за вѣстника. Подпискатъ на спомоществованіята става направо въ Цградъ-Бейоглу, Асмакъ-Меджитъ № 23.

ГРЪЦКІЯ ВЛАДЫЦЫ ПО БЪЛГАРИИ.

Въпроса за испрожаваніето на гръцки владыцы въ българскитъ епархїи не е още рѣшенъ отъ правителството ако и да са даде древни бѣратъ на гръцкый патріархъ. Гръцката патріаршія налѣга много дѣто трѣбува за да земе потрѣбнитъ бѣраты на опрѣдѣленитъ си владыцы, чѣ правителството отъказва да ги даде. Причината за отлаганіето на работата е самата патріаршія коато не може да прѣстави достовѣрни махзары чѣ христїанскитъ народонаселенія въ епархїитъ ни сѣтъ расположены да припознаватъ властѣта на рѣченнитъ владыцы. Даже ако свѣдѣніята ни сѣтъ точни, почти сичкитъ началства отъ българскитъ области, до които бѣше са отпратило правителството за да иска свѣдѣнія върху чувствата на христїанскитъ народонаселенія касателно до гръцкитъ владыцы, отговорили чѣ тѣзи народонаселенія сѣтъ далечъ отъ да прѣиматъ гръцки владыцы. Това като е тѣй, ний неможемъ да разберемъ защо патріаршіята постоянствува въ намѣреніето си да испроводи свои владыцы въ епархїитъ ни. Ний разбирамы още по малко присѣствіето на тѣзи владыцы между едно народонаселеніе коато нече нити да ги види. Правителството прави добръ прочее дѣто не дава бѣраты на владыцы безъ махзары отъ паствата коато да искатъ тогози и онгози владыка. Нѣ патріаршіята казва чѣ по силата на древни бѣраты тя има властъ надъ българскитъ епархїи. Този измѣтъ на патріарха щѣше да си има мѣстото ако тѣзи нѣгова властъ са основаваше на дѣла а нѣ на кнїга. Нѣ работитъ не говорятъ тѣй. Работитъ показватъ чѣ гръцкый патріархъ нѣма никаква властъ надъ българскый народъ по това съображеніе чѣ послѣдній е изразилъ тържественно и много пѣти чѣ нече въ нѣдрото си гръцки владыцы, а свои собствени. Чѣ това дѣто казвамы тука е цѣла истина, сегашното правителство може да я подгьри стига само да си даде трудъ да испита работата. Ний казвамы чѣ народа нѣма никоги да прѣиме гръцки владыцы и за туй не трѣбува да са позволява на тѣзи владыцы да отиватъ въ българскитъ епархїи. Самата линія за поведеніе на правителството е да не издава бѣраты за гръцки владыцы въ балканскый полуостровъ освѣнъ по силата на достовѣрни махзары. Инакъ присѣствіето на гръцки владыка въ българскитъ епархїи щѣ бѣде единъ изворъ за голѣмы скандали. Този изворъ, далечъ да укрѣпи вѣрата въ чловѣцитъ, щѣ спомогне, напротивъ, за да я расклати. Това разсѣженіе е доволно за да накара патріарха да са въздржи отъ испращаніето на гръцки владыцы въ епархїитъ ни ако имаше на сърце повече съхраненіето на религиозны-

тъ чувства въ паствата неже ли собственитъ си интересы. Нѣ патріарха не е въодушевенъ съ подобно чувство. Той иска съ сѣба цѣна да испроводи свои владыцы помежду насъ като са основава на незнамъ каквы древни правдини надъ насъ. Ний не знаемъ ако правителството ще склоня на сѣтъ да земе въ вниманіе желаніето на патріарха. Извѣстното е чѣ ако са позволи таквось нѣщо, гръцкитъ владыцы ще стоатъ осамотени въ епархїитъ ни както кукувицитъ по кѣрищата. Нѣ има повече. По възрастнитъ наши българе ще търпятъ тѣзи владыцы въ градоветъ си като по разумны чловѣцы; нѣ кой може да ни увѣри чѣ женитъ и дѣцата нѣма да са подграватъ съ рѣченитъ владыцы? Кой може да ни увѣри чѣ когато тѣзи владыцы излѣзватъ по улицитъ дѣцата нѣма да ги зематъ на подгравка? Кой може да ни увѣри чѣ когато ходятъ въ черковитъ си, ако си направятъ черковы, чѣ женитъ нѣма да имъ са присмиватъ и да ги глѣдятъ съ кривы очи? Присѣствіето на гръцки владыцы въ българскитъ епархїи щѣ бѣде слѣдователно едно противохристїанско нѣщо коато трѣбува да са оскѣти отъ сичкитъ чловѣцы които желатъ доброто на черковата. Ний свѣтъвмы гръцкый патріархъ да нѣй една студена вода за българскитъ епархїи и да ги остави на сѣбѣта имъ, защото отиваніето на гръцки владыцы между българетъ ще докара голѣма вѣрѣда и за самага него и за вѣрата. То щѣ повѣри патріарха въ това чѣ властѣта му ще са земе на подгравка, нѣщо коато не ще припоржи почегѣта и въ смѣсенитъ епархїи. То щѣ повѣри и вѣрата въ това чѣ по една гръцка калпичия и самооблещеніе чина на владычество то ще са изложи на неуваженіе въ масата на паствата. Ний оставямы на страна вещественитъ загуби както, напримѣръ, дебелитъ заплаты които ще са даватъ безплатно на тѣзи владыцы. Тѣзи заплаты не ще служатъ за друго освѣнъ да посѣватъ разврата тамъ дѣто трѣбуваше да са проповѣдва цѣломъдрїе. Не е ли по христїанско, по разумно, по чловѣческо да са упогребатъ тѣзи пары въ други полезны работы за паството на патріаршіята като въ отвареніето на училища, на болници и на други подобны богоугодни заведенія?

СТАНАЛОТО СТАНАЛО!

III.

Намъ що остава да правимъ?

Съ патаніето на царскый фирманъ за българската черкова положеніето на тая черкова става съвѣтъ ново, става таковизмъ, што то заключавя въ себе си при нѣкоя неприагности много по голѣмы добрини, отколкуто заключаваше положеніе-

то, въ което поставяше черковата на фирмана. Ний показаме на кратко и добритъ и лошитъ слѣдствія на това ново положеніе, и удобреніето ни падна на страна на добритъ. Ний си казахме, чѣ съ сърдечно благодареніе посрѣщаме това ново положеніе и чѣ сѣщото трѣба да направимъ и сѣмъ българитъ, които зема по издалечъ работитъ и търси сичкитъ имъ причини и слѣдствія.

Нѣ като прѣимаме новото положеніе съ благодареніе, това не щѣ каже, чѣ сичко сме свършили и чѣ добритъ му сетинни щени дойдѣтъ и ще ни ползоватъ отъ само себе си. Не, за да извадимъ прѣброенитъ по прѣдъ ползы, трѣба да ги търсимъ, трѣба да работимъ много за това. Никаква добрина неодождѣ отъ само себе си, а тѣзи, за които ни е думата и които върли неприатели ни диспутиратъ, еще по малко ще дойдѣтъ отъ само себе си. Новото положеніе ни обѣщава нѣкаквы добрини, нѣ онѣзи, които сѣтъ приготвили това положеніе, не ни обѣщаватъ освѣнъ зло и вредъ. За това сѣтъ нѣзвикали това положеніе, за да ни сторятъ зло. Ако излѣзе добро, това ще бѣде по нашитъ старачія, по нашитъ успїия, по нашето искусство. Инакъ не добро, а зло, голѣмо зло ще ни сполѣта.

Ако стоимъ равнодушны и не земаме мѣрки да са прѣпазимъ отъ лошитъ слѣдствія и да са истеглимъ добритъ, ний ще поживемъ само злото, коато чѣ сѣятъ неприагнѣти на нашата черкова, на нашата народност, на нашето бѣдѣще. Тогави новото положеніе ще даде само наклоненіе отъ страна на гръцкитъ владыцы, само раздоры, раздѣленія, омразы, спорове, запусканіе на общитъ работы, разстройства въ сичко и ново робство, ако не на чужда духовна властъ, поне на онѣзи духовны злины, които тая властъ ще сѣе между насъ за наше разореніе.

Ний ще бѣдемъ въ такъвъ случай нищо-жы хора и недостойны за името на народността ни, недостойны за черковната свобода, коато ни са дава, защото не можимъ да оградимъ тая свобода отъ посегнуваніята на едно патриганско по прѣимущество плѣме. — Не трѣба да мислимъ, чѣ положеніята са съзиждатъ и окрѣпаватъ само отъ ферманитъ; доброто положеніе сѣкога завьисъ отъ самитъ народы, защото каквото мѣсто си приготви единъ народъ съ достоинства сѣ, съ трудовѣтъ си и съ сѣгласіето си, въ таквози положеніе ще го припознаватъ и ферманитъ. А отъ това слѣдова, чѣ намѣсто да са провиквамы жаловито за паганіето на единъ фирманъ трѣба да са погрѣжемъ да заловимъ таковизмъ положеніе, коато да иска освѣщеніе на новъ фирманъ и да е по горне отъ оно-ва, коато са е освѣщавало отъ по старѣ

«ерманъ. Слѣдува още, че нашето положение съ сичкитѣ му добрини и лошвини зависи не отъ цените на враждебнитѣ грѣци, а отъ насъ самитѣ. Отъ насъ зависи слѣдователно не само да изиграемъ лошитѣ намѣренія на зломысленицитѣ си, нѣ и да изведемъ полза отъ тѣзи намѣренія. Тука е задачата, тука е мъжното.

За да можемъ да са запазимъ отъ онѣзи лошвини, които ни готвятъ противницитѣ съ новото положение на черковнитѣ работи, и за да изведемъ сичкитѣ ползи отъ това положение, потребно е да знаемъ единитѣ и другитѣ, потребно е да употребимъ и нѣкои сръдства за тѣя цѣль.

Какво искатъ грѣцитѣ съ своето упорство като правятъ фирмана мрътва буква? Да придадатъ сила на своята беззаконна схизма и да внесатъ въ нашия народъ раздѣленіе. Какъвъ е цѣра на това? Тѣсно съединеніе на цѣлъ народъ и силната поддръжка отъ сички българи на народната черква.

Като слѣдствия на схизмата, грѣцитѣ може да поискатъ и да са опитатъ да достигнатъ слѣдующитѣ нѣща: промѣненіето на дрѣхитѣ у нашето духовенство, промѣненіето на името православна българска черква съ друго по грѣцки вкусъ, пращаніето на грѣцки владыци по България, раздори въ черковнитѣ и общинскитѣ работи, разстройства въ сички народополесни дѣла, а въобще противодѣйствието на сичко, що може да ни издигне умствено, нравствено и материално, защото нашето пробужданіе е опасно за голѣмитѣ мечтания и криви интереси на грѣцитѣ.

Тѣзи нѣща като държимъ постоянно прѣдъ очитѣ си, ний трѣба да сме готови съкъмъ да ги отблъснемъ. Православни ли сме и какъви трѣба да бѣдатъ дрѣхитѣ на нашето духовенство, това не е работа на грѣцкитѣ патрици. Православіето и дрѣхитѣ на духовенството не сѣ негово достояніе, за да ги сменя отъ народитѣ и прикача по волята си. Тая проста истина иска обаче поддръжка, иска полврѣненіе отъ цѣлъ български народъ. Прѣдъ еднодушіето на народа грѣцкитѣ домогванія ще останатъ вопли на слабо и безумно отчаяніе. Духовенството ни ще съблѣкватъ отъ дрѣхитѣ му само тогава, когато това духовенство са покаже беспомощно, слабо, неподдрѣпено отъ народа.

Пращаніето на грѣцки владыци по България облича голѣми злини за нашия народъ, нѣ тѣзи надѣжди на грѣцитѣ могатъ изведнѣжъ да са осуетятъ съ добрата воля на народа и съ голѣмото присърдце на сички българи къмъ общата полза и общото добро на народа. Когато ний сме съединени съ любовь и съгласіе, когато синца поставяме общата полза по горѣ отъ онѣзи низки побужденія и страстици, които ще възбуждатъ между насъ грѣцкитѣ владыци, какъво ще направятъ тѣзи владыци въ българскитѣ епархїи? Тѣхнитѣ опитванія за раздори ще станатъ смѣхъ и поруганіе дори на дѣцата и отъ тѣхнитѣ трудове по тая частъ не ще остане друго, освѣнъ раскаяніето за искабеното врѣме и за похарченитѣ пари. Раздори и разстройства ще докаратъ грѣцкитѣ владыци между насъ само тогава, ако слушаме тѣхнитѣ внушенія, ако даваме мѣсто на тѣхнитѣ навѣти. Ако нѣма семе на раздори въ насъ, грѣцкитѣ полава-

нія нищо не ще произведатъ. Съгласіе прочее и еднодушіе! Прѣдъ тѣзи двѣ добродѣтели грѣцкитѣ владыци много ще си удрятъ братвата о камънитѣ.

Съ съгласіето си ний ще запазимъ не само черковата си отъ съсипване и униженіе, ний ще запазимъ и други по голѣми интереси на нашия народъ. Грѣцитѣ не искатъ нашето свѣстияване, защото нашето издиганіе е тѣхното снѣшеніе. Научени да живѣятъ съ чуждъ трудъ, да са издигатъ на чужди раменѣ и да говорятъ въ пмето на многочислено население, което тѣй грѣцкѣ безъ да е грѣцко, грѣцитѣ употребяватъ сичкитѣ позволены и непозволены сръдства да запазятъ туй състояние на работитѣ, даже святата вѣра не са срамятъ да пхатъ въ тѣзи мръсни смѣтки. Да са събудимъ, това е да почнемъ да ходимъ на своитѣ нозѣ, да говоримъ сами за себе си, да си вършимъ работитѣ сами, да покажемъ на свѣта, какъвъ е народа въ Македонїа и Тракия, да приберемъ интереситѣ си въ своитѣ рѣцѣ и да оставимъ грѣцитѣ на тѣхната малочисленостъ и на тѣхнитѣ сръдства. Тона е ний много ни малко да отдѣлихъ паразитната дива лоза отъ здравето и силното тѣло на многоклонныи и многолистевныи дѣво о-коло който цѣлы вѣкове са е увивала тая дива лоза на грѣцизма, като са е хранила съ соковетѣ му и е закривала съ своя засукавъ видъ истинный источникъ на своята зелена хубавина. Дѣ ще са завива тогава тая дива лоза и не ще ли бѣде принудена да си сведе върховетѣ на земята? За да избѣгне тая печална участь грѣцката пасмина са мъчи да противодѣйствова на сичко що е полезно за българетѣ и що може да събуди въ тѣхъ народното съзнаніе. Когато грѣцитѣ работятъ за погрѣчаніе на българи, цинцари, гагаузи и други, тогава това са дава за похвално стараніе къмъ просвѣщеніето. Нѣ щомъ са появи стараніе у българетѣ въ Тракия и Македонїа за ученіе на своя языкъ, тогава това е панславистическо движеніе, тогава то е невѣрство къмъ царството и къмъ образованіето, тогава сичко промѣнава изглѣдъ прѣдъ грѣцитѣ и клѣветитѣ невжидатъ конецъ и мѣрка. Такавыи сѣ были, такавыи сѣ и такавыи искатъ да си останатъ за насъ грѣцитѣ. Тѣй нѣма да са исправятъ и да станатъ по добри за насъ и за другитѣ си съседы; заради това съсѣдитѣ иматъ длъжностъ да са отрѣкватъ отъ такъвои вредно съсѣдство и да са запазятъ отъ злото, което имъ готви това зломысленно съсѣдство. Да си врыщаме на грѣцитѣ и да си отмъщаваме съ сжщитѣ тѣхны сръдства — съ притѣсенїя, съ кривды, влѣвѣти и наклонванія, това не е съгласно ни съ характера на българетѣ, ни съ честѣта, ни съ достоѣніето на единъ почтенъ народъ. Остава ни пакъ пхѣта на съгласіето на благоразуміето и на горѣщата ревностъ къмъ общото благо. Съ тѣзи качества ний ще са запазимъ отъ сичкитѣ лошвини, които ни приготвятъ грѣцитѣ сега и за напредъ. Чувството на самосъхраненіето и самото евангеліе ни учѣтъ да са запазваме отъ злото и да не даваме средства на онѣзи, които искатъ да ни сторятъ зло. Грѣцитѣ като не искатъ друго освѣнъ нравственното и гражданското наше опрастваніе, ний ще прѣстѣпимъ тѣзи двѣтѣ заповѣди, ако съ

поведеніето си дадемъ причина да погубваме священнитѣ интереси на народното просвѣщеніе и народното бѣдѣще. Ни потомството, ни исторїята ще ни простятъ прѣнебрѣженіето на една длъжностъ, колкото священна, толкови и полезна. Силата на грѣцитѣ да ни струватъ зло състои въ двѣ нѣща, които са намѣрѣтъ въ самитѣ насъ и които сѣ: 1) нашата глупостъ да ги слушаме и да са вдаваме на тѣхнитѣ тънки, нѣ ядовити внушенія; 2) тая сжщата глупостъ да даваме материални средства на тѣзи врагове на нашия народъ. Ако не намѣрахъ помощници между насъ, за да внасятъ развала и ядъ въ народнитѣ работи, ако не имъ давахме въ безуміето си да държатъ сжщата търговїа въ нашитѣ мѣста, ако не ги оставахме да ни обирѣтъ колкото могатъ въ нашитѣ села и градища, ако не имъ оставахме ежегодно ползи съсъ милиони чрѣзъ нашитѣ земанїа-даванїа, грѣцитѣ не щѣхъ ни толкови да ли гонятъ, ни толкови зло да ни струватъ. Защото сме добри кравы за тѣхъ, за това са стараятъ толкови да ни задържатъ подъ своята доховна властъ и въ простота. Защото имъ даваме на рѣцѣтѣ голѣми средства, за това ни правятъ и голѣми злини. Да оставимъ безуміето и да покажемъ на грѣцитѣ, че надѣжнитѣ имъ за ползи отъ насъ сѣ вече прѣживѣли врѣмето си, това е сега сръдството, съ което ще наведемъ главитѣ на сичкитѣ блѣморци между насъ. Ний трѣба да покажемъ на тѣзи мечтатели, че хлѣбъ имаме само за онѣзи чужденци, които почитатъ правата и интереситѣ на народитѣ на мѣстото и че мѣсто нѣма между насъ за онѣзи, които не са съобразяватъ съ тѣя правила. Прѣкъсване, всеконечно прѣкъсване на сношенїята ни съ грѣцитѣ, това са иска днесъ, това са налага на сѣкы българинѣ, който обща народа си и ползата му. — Т. Икономовъ.

ЕДНА ЗАБѢЛѢЖКА.

«Право» въ послѣдния си голѣмъ лѣстъ подъ брой 9 обнародва на чело единъ членъ който подигна едно силно негодуваніе. Ний си направихмы трудъ да прочетемъ този членъ, и, да си кажемъ правичката, останамы зачудени отъ тѣзъ дързостъ на писателя му да експлоатирува читателитѣ въ полза на единъ планъ, на който осжщественіето, далечъ отъ да е за полза на народното единство, може да послужи само за общественото съсипване на народа на.

Ний не искамы да защищавамы нито да нападамы нѣкого, нѣ да мѣлимъ слѣдъ прочитаніето на тозъ окаянень членъ на «Право», то бы значило да станемъ съучастници. За това изпълняваме длъжността си да обрѣнемъ вниманіето на читателитѣ върху тѣжкитѣ думы на нашия събратъ — думы зловѣщи, които сѣ отъ естество да произведатъ най печални слѣдствия.

«Право» говори за нѣкои «прѣдставители мірянїи на нѣкои двѣ калугерскы партїи, нагласени и съединени въ обща» та си ненавистъ спрямо ексарха доблестный нашъ духовень началникъ, които искатъ да поколебятъ властѣта му, за да могатъ върху развалинитѣ на прѣстола «му да съграждатъ своето лично и парично величіе».

Ний не знаемъ да ли има и кои сж тѣзи двѣ калугерски партіи, които спорядъ „Право“, сж ся нагласили да катуратъ прѣстола на Н. Блаженство за свое лично парично величіе; нѣ онова което знаемъ, е че като сж земжтъ на рѣжа прѣдвидѣднини листове на „Право“ и ся отворятъ при този листъ, за който е думата ни, минимъ му редакторъ ще ся покаже напълно достоенъ за награждението, което праведно ся дава на онѣзи пълзници хора, които ся намратъ насждѣ, дѣто може да падне едно кѣстѣ.

Като оставямы сичкитѣ отци на страна и говоримъ за мірскитѣ, до колкото знаемъ, нѣма никой да завижда на тежкитѣ корони на ексарха, нито да желе да я положи на друга глава, освѣтъ ако има нѣкои такъва между приближенитѣ до Н. Блаженство лъстѣци, които да намиратъ за нужно да принесжтъ прѣстола му въ жертва на прѣдначертаното православиѣше спогождѣние. Възможно е и твърдѣ естествено е да има незадовѣлство отъ не полного течѣние на ексархійскитѣ работи, и въ това може до нѣкой степенъ праведно да ся обвинява върховната ексархійска власть; защото сѣкой родолюбецъ има право да изявлява желаніе, „да ся държи доблестный нашъ духовенъ началникъ о здравитѣ народни начала“ и да полага непрѣстанно доблестны усилія за „испълненіето на народната воля“ които му ся изрази тържественно отъ сичкитѣ жгы на нашето отечество, а работитѣ показватъ, че здравитѣ народни начала сж далечъ отъ да служатъ за основа на дѣйствиата на ексархіята и че смя далечъ отъ да е исполнена народната воля.

Ний можемъ безъ страхъ отъ да излѣземъ изъмямени да кажемъ, че никога нѣма да трѣбжтъ нашитѣ работи въ редъ, додѣ върховныя на нашата церковна власть не ся съобрази съ еднодушното и едногласното рѣшеніе на народный съборъ, спрѣчь да ся зообиколи отъ законны съвѣтници, които да можжтъ да го освѣтляватъ въ истинный желанія на народа и въ избора на най сполучный законны мѣры за наръжданіето на едно нормално управление на нашата черква.

ПИСМО ДО РЕДАКТОРА.

Г-не Редакторе,

Като просвѣтѣнъ, безпристрастенъ и независимъ защитникъ на народный български интересы, вый сте отварили сѣвоги стълповѣтъ на вѣстника си на сичко което е могло отблизъ или отдалечъ да спомогне за освѣтленіето на народа върху неговитѣ работи.

Облѣгнати на тѣзи ваши родолюбивы и справедливы чувства, ний са осмѣляваме да вы испроводимъ дѣвсѣ настоящето си; то са върти върху състояніето на народочерковный ни работи; ний са надѣваме че вый ще го помѣстите безъ друго въ листа си.

И най напредъ позволете ми да кажа че народочерковный ни работи не сж отивали и не отивжтъ въ единъ правъ и разуменъ пѣтъ. Причинитѣ на това сж чѣтыри.

Първата причина за лошій ходъ на народочерковный ни работи е была нѣманието на чѣловѣци, които да управлявжтъ както прилича ексархіята ни.

Втората причина е была отсѣтствіето

въ ексарха на едно дълбоко съзнание за дължноститѣ които му налага высокото посыланіе на ексархический постъ.

Третията причина е была невѣжеството въ което са е държали народа спрямо черковный си работи за да неможе да поправи лошото въ тѣзи работи.

Четвъртата причина е была шарлатанството на нѣкои користолубцы които са мжжжтъ да силашжтъ народа съ незнамъ каквы выдци или таласжмы, както лошйтѣ маймы силашжтъ дѣцата си, за да ся плѣтжтъ кошничата.

Нѣ глупавы и смѣшны сж тѣзи чѣловѣци които мислжтъ че народа е дѣте. Нѣ, народа не е дѣте да са плаши отъ въображѣмы вѣлцы или таласжмы. Народа и ска дѣла, а дѣлата говорятъ срѣщу тѣзи чѣловѣци.

Нѣка са изяснимъ.

Ний казахмы че ексархіята нѣма чѣловѣци за да я управляватъ. Че това е тѣж, сѣкы може да го потвърди. Дѣйствително, дѣ е синода на ексархіята? Дѣ е ексархійский съвѣтъ? Дѣ е приврѣмнената комисія?

Като елишенъ отъ сътрудници и съвѣтници въ великото дѣло на черковното ни устройство, ексарха прави сичко на своя глава. Той са води въ сѣва работа нѣ отъ съзнание на дължноститѣ си нѣ отъ други нѣдѣ.

Че ексарха несъзнава своитѣ дължности както трѣбува, това цѣль свѣтъ го вѣжда. И наистина що е направилъ ексарха въ една година вѣтрѣ?

Работитѣ сж на мѣгданѣ. Нѣка тѣй да говорятъ. Ний ще приведемъ на това мѣсто само едно дѣло за потвърденіе на казаното.

По пзвѣстны съображѣнія, правителството прѣдложи поправленіето на фирманы. Какво направи ексарха? Той противоположи на тѣзи прѣдложенія едно неприѣманіе като израженіе на народната воля.

Нѣ такъвъ нѣ бѣше волята на народа. Народа и вѣстникитѣ прѣпоржчихъ на ексарха да пазѣ фирманы като очитѣ си това когато тѣй са бояхъ отъ едно спогождѣние съ патриархіята вжжъ отъ основный на фирманы.

Овѣче, щомъ служѣ ексарха безъ волята на патриарха, страха за едно подобно спогождѣние исчезна. Проглашеніето на схизмата направи този страхъ още повече безмѣстенъ. Работитѣ като са измѣнижъ и волята на народа трѣбуваше логически да са измѣни. Ний неможемъ сѣлователно да истѣлжуваме, защо ексарха не влѣзе въ прѣговори съ правителството за издаваніето на единъ новъ фирманъ.

Нѣ нашій первосвященникъ направи още по лошо. Нѣ само той не прѣв да влѣзе въ прѣговори съ правителството за поправленіе на фирманы, нѣ още разнесе слуха че правителството было расположено да наложи схизмата на българетѣ.

Народа по възгъ като не знаеше каква е работата са стрѣсна праведно отъ този слухъ и той захвана да са протестарва срѣщу беззаконната схизма.

По умный измѣжду цареградскитѣ българетѣ неудобихъ тѣзи лѣни на поведѣніе въ ексарха и его защо тѣй прѣвжснжжхъ сѣво сношеніе съ него.

Нѣ какъво излѣзо о упорството на ексарха? Можя ли той да спазѣ фирманы? Можя ли да устрои черковный ни работи?

Ний не виждамы нищо такъвъ. Черковный ни работи са намиржтъ въ сѣшото състояніе както и прѣдъ. Отъ друга страна фирмана падѣ. Доказателството на това са намира въ сѣшитѣ бераты на вѣлцѣнитѣ ни които са назначаватъ за българетѣ християне.

Ще рѣче че ако нѣкои отъ благоразумны нашы съотечественники негодуватъ срѣщу сѣшенионачальника ни, това негодование излѣзва нѣ отъ ненавистъ къмъ ексарха за да грабнѣтъ властѣ въ рѣцѣтъ си, както казва присноблженното „Право“, нѣ отъ това дѣто тѣй не намиратъ дѣла Англия на высочината на положеніето. — (Слѣдѣ.)

ОТГОВОРЪ НА ШАРЕНОТО ПИСМО.

(Отъ Ени Загра.)

Прѣмъ да прѣимна въ отговоръ на „Шареното писмо“, отъ Ени-Загра, ще кажа за положеніето на духоветѣ и стремленіята тукъ до нѣкѣдъ, ще кажа, кои сж причинитѣ, които прѣтѣтъ да са направи какъвъ-годи напредѣкъ въ града отдалѣно отъ сѣлата.

Въ града Ени Загра чѣловѣкѣ ще срѣщне родолюбцы на думѣ до нѣмай-къдѣ; нѣ на дѣло съвѣтъ ги вѣжа. Има и такъвы, които малко и скажѣтъ да знаятъ отъ народны работи, а отъ стары, и отъ мѣлцы; обаче на това не малко спомогатъ простотата и незнаеніето. А най голѣмата прѣчка за нѣкое прѣобразование въ училищно и обществено отношеніе сж придаленитѣ на старото и на нѣкѣтъ, които нѣматъ вече смисълъ. Придалены на старото, като по интѣресно за тѣхъ, та кѣмъто никакъ не имъ е по уголата, дѣто са поевялѣтъ хора съ новы идеи, противны на тѣхънитѣ; защото имъ развалѣтъ безмѣлнѣто и разбугватъ затопленный имъ пологъ. Ако имъ нѣкой младѣжъ, който поиска да са съобрази съ врѣмето, въ което живѣтъ; ако пожелае да освободи ума си отъ веригитѣ на старитѣ мѣлѣны и поиска да покаже нѣкой дѣятелность за напредѣкъ: то придаленитѣ на старото и негодното вече, които, неможжтъ да разбержтъ настоящето, или не искатъ безъ да мислѣтъ за бѣдѣщето, ще го сѣдѣватъ въ сичкитѣ му движѣния, думы и дѣла, додѣто най постѣ сполучатъ да постигнѣтъ цѣльта си — да го повържѣтъ въ първобытното му положѣніе! Стремленіята на младѣтъ за напредѣкъ са нарѣчатъ отъ опытитѣ и положителный думѣны, и такъвы стремленія на младѣтъ сж опасны за обществото, и трѣба още отъ начало да са затѣкуватъ и да не имъ са дава никаква прѣднина!... За да са прѣдваря подобѣтъ трудъ, за горната цѣль отъ по опытно-положителный, които по на широко разлагжжѣтъ работитѣ, чѣловѣкѣ срѣща такъвы начина, прѣснаты, вижда се, съ цѣль да приспѣватъ умовѣтъ, да ограничаватъ разумъ и да спиратъ въображеніето и, слѣдователно, мисѣльта за напредѣкъ. «Врѣмето же ни нарѣди работитѣ:» това начало е вкорѣнено въ сѣрцѣта на сичкы въ неговата най голѣма крайностъ, за да чѣкатъ врѣмето да имъ нарѣди работитѣ, а тѣ самы да стоатъ въ бездѣйствиѣ. Отъ тука са разбирѣ че въ Ени-Загра нѣма нищо възможно да са направи въ полза на напредѣкъ. За тѣхъ е невѣзможно да са нарѣли читалището погъ законъ (тѣй бѣше основано) и да са избиратъ членовѣтъ на настоятелството по тайно вышѣгласіе, или само да са посочатъ нѣкои; и тѣй са свѣрша работата защото врѣмето не е дошло да имъ го нарѣди. Не е възможно да има дружество въ Ени-Загра: защото врѣме не е дошло и защото ний не смя като тѣзи хора, които правятъ дружества! Не е възможно, не е възможно. . . . Тукъ ще кажа при това само двѣ думѣ: че безъ постоянно обогащаніе на ума съ новы идеи и мислѣ, безъ побугване ума на напредѣкъ, нѣма истинско благополучіе. Проче: съгласіе, съгласіе и любовь помежду сичкы, и тѣй да вържѣмы безпрѣдѣлственно на напредѣкъ, на напредѣкъ. Не е врѣме да стрѣщаме рѣжѣ; трѣбува трудъ и постоянство. Тукъ е нашето спасеніе и тука трѣба да го търсимъ. Проче, повтаряйтѣ, на напредѣкъ! на напредѣкъ!

Като прѣдлагамъ горнѣто прѣдъ очи на читателитѣ, като прѣдисловіе и вѣтрѣло, нека да са прѣимнѣ вече къмъ „Шареното писмо“ отъ Ени-Загра, брой 10-й. Най напредъ нека ни е дозволено да кажѣ, че този старецъ, съчинитѣлѣ на Шареното писмо, защото былъ аза много са изварилъ въ мѣзѣ и въ рѣки и въ лѣжѣ. Той са нѣчи, прѣдварително, да опровергава послѣдната дописка отъ

Ени-Загра брой 6-й, като напада първия дописникъ, че знаелъ много да лаже, когато самъ той още повече лаже, освѣнъ това и кльвѣта. Въ първата дописка работитъ бяхъ казаны не толкова опрѣдѣлено и май прѣувеичено, а въ Шареното писмо нѣма нищо истина: сичко е лажа, сичко кльвѣта, — свойство на такъвизы старцы, когато ги изгонятъ отъ азалъка и като имъ са разборка фантазията съ брумбалчети, че произвежатъ такъова нѣщо какъто е Шареното му писмо!

Като полско мекере, дописника-старецъ са мжчи да защити поповѣтъ нѣкакъ; нъ и то не му иде отъ гледища, а само да са намбри на работа. Той утвърждава, че първия дописникъ лажалъ, дѣто казвалъ, че поповѣтъ ходятъ за мавка, за брашно, за вѣлна, за жито и прочее, само въ Ени заарското окръжие, а то било и по цѣлото ни отечество. Ще помоля дѣла шаръ, да прочете нѣколко пати първата дописка за поповѣтъ дорѣдъ хубаво я разбере. Друго за него нѣма да казвамъ. — Ще кажа само, какъвъ трѣба да бѣде тѣхний поповѣтъ. Помнянка на поповѣтъ трѣба да не са заключава въ горнитъ нѣща, които имъ прѣпоръчвате, вижда са, за прихотъ, сирѣчь да ходятъ, като циганки отъ къща на къща. Тѣхний поповѣтъ трѣба да бѣде такъвъ, въ който да са заключава и поддръжа висотата и достоѣнството на званието имъ, въ който да са заключава и надрѣдъка на народа. Вый, дѣло шдро, намѣсто да заповѣдите поповѣтъ, като полско мекере, искарвате ги да бѣдѣтъ не свѣщенници, а циганки, като имъ прѣпоръчвате горный приходъ. — Познахте ли вѣй свѣщенници колко добро ви желаятъ такъвизы шаровописны. Създайте ги прочее?!

Освѣнъ това той, старецъ, или да ни каже, че лажа било открадуваніе на конь; то не было конь, ами муле. Откраднати конь е на Кося Пеневъ. Лажа било, че са сбра мутфакъ на Ивана Диневъ. Това сичко са случи нѣщо прѣди три мѣсеца, а не както иска да каже шареный лажецъ за мулото, като отрича първитъ злоудѣства, че было прѣди година и повече. Наистина и муле са откраднѣ на Коля халваджи; нъ и то бѣше не повече отъ прѣди 9 мѣсеца. Лажа било че са намбрили убити чедѣкъ между Богданъ Махалеси и Гюнези, когато цѣль градъ знае, че мѣстното правителство го прави кѣвѣшъ.

Читалището било заспало, и учителитъ были причина на туй, продължава да казва шареный писецъ. Нъ ше му кажа нека по добръ и отъ сѣка страна разгѣда работитъ, и тогазъ по свѣстно да пише. Читалище безъ уставъ; читалище безъ неизвѣстно число членове, читалище, на което настоятелството не са избира по тайно изгласіе, такъва читалище не може да съществуватъ. Гласа на учителитъ да си показатъ мнѣніето върху туй е былъ задущенъ. Едина отъ учителитъ са осмѣили да поговори, че безъ законъ нищо не дѣла, той станалъ дѣбаръ; а другиятъ поповѣтъ прихлѣчвалъ — сию кѣкъ. И тогазъ пытавъ за Бога, какво повѣче могатъ да направятъ едни учители? Наистина и учителитъ имѣтъ погрѣшка въ това отношение; нъ то неможе да бѣде и причина. Онова нѣщо въ което нѣма равенство, оузи работа въ която владѣе торбаджикъ, — такъвизы работи никога неможе да върви. По нататкъ за другитъ кльвѣти върху учителитъ оставямъ за свѣтка на извазанный мазъкъ на стареца. Той защото много ходилъ и вилялъ, че вътрѣтъ го издухали, та не останало нищо въ главата!

При това дописника-старецъ му са пришло да си нападѣ и съставеното дружество въ града, което съществувало вече една година, и да си излѣе сичкия ялъ върху него. Двата обаче на дружеството стоѣтъ много високо, и малко са плаши то отъ кльвѣтитъ на такъвизы извазаны какъто е автора на шаренитъ писма отъ Ени Загра, и неговитъ команданты! Какво мнѣне, читатели, можите да си съставите за такъвизы чедѣкъ, който напада и кльвѣти едно дружество, което вече знаеи сички даже и отъ околнитъ градове, че са е съставило отъ една година насамъ, и което отъ денъ на денъ нѣрѣда и деле поводитъ да хванатъ да са съставятъ земеделскыя дружества и по селата! жално наистина, дѣто са намбрили такъва злобны хора, какъто шареный писецъ и неговитъ команданты! ще пѣвни и зарѣжи нашъ народъ при такъвизы народны добротелатели!

За да си състави по ясно пнатиѣ читателя за непристрѣстнотъ съ което е извазано шареното па-

смо, ще кажа че не е право да са напада такъвизы личности, какъто е иргенчето, за което спомянува, че свѣршило въ Юзимиинската школа. Той чедѣкъ си глѣда работата и своята чистна работа; не е нато общинарь, нато настоятелъ на училище или читалище и нито са мѣси въ подобны работи. Ако е мѣсията на вѣстницитъ такъва, Г-не Редакторе, дѣто кой върху ко-го има глѣда да го напада, то ето и азъ имамъ глѣвъ на мнозина хора, отговорете ми, за да ги нападна.

— За добра честь, такъва не е мѣсията на вѣстницитъ. Мѣсията на вѣстницитъ ни е друга: тя е да показва на народа пътя къмъ надрѣдъка, да го поучава къмъ доброто и полезното, да забѣлжава лошото въ нѣдрото му за поправленіе и да го държи въ теченіето на сичкитъ важны работи които ставатъ въ свѣта. Такъвъ като е мѣсията на сичкитъ вѣстници, ный мислимъ че въ тѣхната длжностъ вѣла и тѣза да шибѣтъ онзи общи чедѣкъ които са противатъ на нѣкое отъ тѣзи нѣща. Нашата цѣль въ обнародваніето на шареното писмо е была прочее да поправимъ забѣлжанитъ кривы или лошы работи въ Ени-Загра. Нъ това писмо било пѣлно съ лажи и кльвѣта, казватъ шестъ писма отъ този градъ; ако това увѣреніе е право, както и изрѣкы, ный не виждамъ съ какво ще може да са оправдае прѣлънастъ съчинители на шареното писмо. Въ свѣтъ случай, като справедливъ, ный ще чакамъ едно второ писмо отъ него прѣди да го осмѣимъ въ лажнитъ му. Никуму не е простено да са гаври съ печатъ безнаказано. — (Р.)

ИЗВОДИ ОТЪ ДОННСКИГЪ НА "ТУРЦИЯ."

ЕНИ-ЗАГРА, 5 май. Въ 10-брой на вѣстника ви прочетохмы едно «Шарено писмо» отъ града ни. Това писмо произведе едно болзачено впечатление въ духа на сичкитъ чедѣкъ на дружеството. То, между другы лажи, напада и кльвѣти безвѣстно търговското ни дружество, което основавихмы прѣди една година и на което направихмы заверча годишната равнотѣвка. По какъви причини са напада и кльвѣти дружеството ни, незнаимъ; извѣстното е че то си е държало и слава да държи равнотѣ своитъ засѣданія въ особна една стая. Ако на този писмописецъ не харесва устава, нѣма никой да го принуждава да го хареса. Устава е за тѣзи чедѣкъ, които обичатъ да са подчиняватъ на уставъ. Голѣма кльвѣта е, Г-не Редакторе, това дѣто писмописецъ казва че Г-нъ Иванъ единъ отъ чедѣковъ на дружеството, былъ ходилъ да искъ зорланъ пары отъ чаршията за дружеството, като заплашвалъ хората съ печатъ.

Съ подобны кльвѣти рѣченый писмописецъ са мжчи да компромитира дружеството ни прѣлътъ гражданитъ за да не са занимаватъ вече други чедѣкове на дружеството и даже, ако е възможно, да хвърли студенина между чедѣковъ му съ цѣль да го разстрои. Ный ще поканемъ тогози чедѣкъ да не гони надрѣдъка ни, защото тѣза гоненіе не е примѣчно нѣтъ почтенно за единъ българинъ.

Като свѣршавмы позволеніе ни, Г-не Редакторе, да ви помолитъ да не помѣтате за надрѣлъ въ стѣнозѣтъ на листа си такъвъ писма, какъто е казаното шарено писмо; защото този писмо нѣ само не ползува града ни нъ още и расклати дѣврѣто което чедѣковъ на дружеството имѣтъ въ непристрѣстнотѣ ви. — За настоятелството, писаря: Пею Г. Х. Бановъ.

— Ный вѣзвѣстихмы рѣченото шарено писмо съ цѣль да са поправятъ нѣкои кусуръ на дружеството; нъ полеже тѣзи кусуръ на съществуватъ освѣнъ въ вѣсѣраженіето на съчинители на шареното писмо, ный го поканямы да ни даде потребнитъ разясненія, защото иначе ще го изобличимъ публично. — (Р.)

ПОЛИТИЧЕСКЫ ИЗГЛѢДЪ.

Една твърдѣ важна поппа ни пристигна заверча отъ Франция. Дѣсницата сирѣчь монархиститъ отъ народното събрание направихъ единъ държавенъ ударъ чрезъ който съборили Г. Тьера и неговото правителство отъ властѣта и съставили едно ново правителство отъ по между свѣтитъ. Това правителство са съставлява отъ слѣдующитъ лица: маршалъ Макъ Маконъ прѣдсѣдатель на републиката; дукъ дѣо Броги, министъръ на външны-

нѣ работи; Ернolz министъръ на правосѣдіето, Бюде, министъръ на вътрѣшнитъ работи; Манъ, министъръ на финанцитъ; Даміери, министъръ на мореплавателството; Батби, министъръ на богослуженіята и на просвѣщеніето; Дезейхнъ министъръ на общественитъ сграды; Лабуйери, министъръ на търговіята; Сисей министъръ на войната. Сичкитъ нови министри сѣ послѣдователи на Орлеанската фамилия, освѣнъ Ернolz и Манъ които сѣ бонапартисты.

Подробноститъ върху начина съ който са е извършилъ този държавенъ ударъ ни липсватъ още. Нъ истината е че това парламентарно вѣсѣтѣржествованіе на дѣсницата полага въ голѣма опасностъ съществуваніето на републиката. Опрѣдѣленіето на маршала Макъ Макона е навѣрно началото на осмѣщеніето на нейнитъ проекты които сѣ да възстанови монархіята въ Франция. Това е толкова истина колкото е истина че въ държавний ударъ голяма направа само орлеанисти сѣ зели думата. Ясно е че въ опрѣдѣленіето на Маршала макъ Макона, въ духа на онзи които сѣ го изорали, има сѣмжото значеніе какъ то ва на Наполеона III когато направи държавний ударъ отъ декемврия. Очевидно е още че като турятъ на прѣдсѣдателскы прѣстои еднѣ войникъ, монархиститъ сѣ искали да имѣтъ единъ чедѣкъ който като държи въ рѣзата си войската да са неуступивы прѣдъ никакътъ силенъ ударъ. Нъ както да е, нищо неможе да са опрѣдѣли още точно върху слѣдствіята които ще произлѣзатъ отъ прихлѣченіята които са испѣлнихъ. Туй което знаемъ само добръ то е че духовѣтъ были твърдѣ раздражены въ Франция и че една нова революція е за страхуваніе. Левѣщата сирѣчь републиканцитъ, ако и да са обща силно заплашена, дава на тѣзи минута единъ рѣдѣкъ примѣръ за умѣренность. Тя прави свѣзкы усилія за да одръжи тишината и да избѣгне смущеніята. Нъ въ свѣтъ случай фазата въ която влѣзѣ положеніето на Франция е твърдѣ опасна. Додѣто Г. Тьеръ бѣше на чело на властѣта, додѣто този прѣдѣлъ патриотъ прѣдсѣдателствуваше на назначеніята на отечеството си, чедѣкъвъ можеше да глѣда безъ страхъ партіитъ да швагъ, нъ на този чѣсъ, безъ да бѣде чедѣкъвъ песимистъ, неможе да оурий че бѣлжето на Франция са покрыва отъ облаци и че е невъзможно да са узнае да ли не че са хвърли въ новы злодѣстїа.

СВѢКАВЫ НѢЩА И НОВИНЫ.

— Миналый вторникъ, сутринтъ, единъ пожаръ избухна на Бейоглу близо до Текето; казватъ че до 140 къщи и дюкены изгорели. Хората неможи нищо да избѣжатъ отъ огня. Вечерта сръщу сръда единъ другъ пожаръ стана на Вланга. Въ този пожаръ до 400 къщи изгорели. Въ сръдѣта избухна единъ трети пожаръ въ Уюнджакъ махалеси при Шехзада баша; до 130 къщи ставали на пепель. Загубитъ, въ тѣзи три огня са оуиваватъ на много хилѣды лири.

— Заверчъ турскы послѣдници при австрійскы дворъ и при германскы са прѣлхъ въ аудѣнція отъ Султана. Тый ще замѣнятъ въ поне-дѣльникъ за визитнитъ си постове.

— Заверча, въ четвъртъкъ, икономъ попъ Петъръ Арзуловъ, Г-нъ Хаджи Атанасъ и Г-нъ Д. Цѣнковъ пристигнахъ въ града ни отъ Руссе. Тый сѣ доведи тука по заповѣтъ на правителството. Тый свѣзѣхъ въ ексархійскы домъ.

— Въ една притурка отъ 9 брой, Киръ П. ванчо (минимъ редакторъ на Право, който не знае да напише правилно нити два реда) като помѣства единъ отчетъ за здравичѣтъ които сѣ пишх на угощеніето на Силихтаръ, казва че не былъ чулъ нашата здравина. Това нѣщо може да е вѣроятно. Не е за първъ пѣтъ дѣто го виждамы умисленъ и глухъ на сичко което става около него. Ный нѣмамы обичай да викамы като хахалѣтъ за да събуждамы заспалитъ. Ако Киръ Пванчо е желалъ да чуй надрѣката ни, той не трѣбуваше да са оскыта по сѣрѣговѣтъ на рѣката или да са окаятъ подъ сѣнѣтъ на дървѣтата да са стои зѣлъ или прѣлъ насъ за да саухи какъво ще кажемъ. Нъ шо има ако даскалъ П. ванчо не е чулъ нашата напѣнка? Напѣнкитъ ставатъ и безъ него. Даскалъ Пванчо (!) не е бо'ена какъво същество за да са казватъ прѣлъ него здравичѣтъ съ високъ гласъ! То е едно същество което не заслужа нити онова което му правятъ хората! И вижте го сега че и то иска да са държи на високата кльчка! Но е ли това една дулина!

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВЪСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣва сѣкъ петъкъ на голѣмъ лютъ, и сѣкъ помѣстникъ на малкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята е 4 били мелджидета; възъ отъ Имперіята 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишны и прѣдплатены. Писмата за редакціята сѣ надписувать до Н. Геновича, редакторъ и издателя на вѣстника. Въспитаніята отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става направо въ Циградъ-Бейоглу, Асмаж-Меджитъ № 23.

ГРЪЦКІЯ ВЛАДЫЦЫ ПО БЪЛГАРИИ.

Въпроса за испрошаваніето на гръцки владыцы въ българскыя епархїи не е още рѣшенъ отъ правителството ако и да са даде древный бѣратъ на гръцкый патриархъ. Гръцката патриархїя налѣга много дѣто трѣбува за да земе потрѣбныя бѣраты на опрѣдѣленіи си владыцы, нѣ правителството отказва да ги даде. Причината за отлаганіето на работата е самата патриархїя коато не може да прѣдстави достовѣрны махзары че христїанскыя народонаселенїя въ епархїи нѣ сѣ расположены да припознають властѣта на рѣченныя владыцы. Даже ако свѣдѣніята нѣ сѣ точны, почги сичкыя началства отъ българскыя области, до които бѣше са отпращало правителството за да иска свѣдѣнія върху чувствата на христїанскыя народонаселенїя касателно до гръцкыя владыцы, отговорили че тѣзи народонаселенїя сѣ далечъ отъ да прѣимать гръцкы владыцы. Това като е тѣй, ный неможемъ да разберемъ защо патриархїята постоянствува въ намѣренїето си да испроводи свои владыцы въ епархїи нѣ. Ный разбирамы още по малко присѣствїето на тѣзи владыцы между едно народонаселенїе което нече нити да ги види. Правителството прави добръ прочее дѣто не дава бѣраты на владыцы безъ махзары отъ паствата коато да искать тогози и оногози владыка. Нѣ патриархїята казва че по силата на древны бѣраты тя имала властъ надъ българскыя епархїи. Този азыкъ на патриарха щѣше да си има мѣстото ако тѣзи нѣгова властъ са основаваше на дѣла а нѣ на книга. Нѣ работы нѣ говорятъ тѣй. Работы показватъ че гръцкый патриархъ нѣма никаква властъ надъ българскый народъ по това съображенїе че послѣдній е изразилъ тържественно и много пѣтя че нече въ нѣдрото си гръцкы владыцы, а свои собствены. Че това дѣто казвамы тука е цѣла истина, сегашното правителство може да я потвърди стига само да си даде трудъ да испита работата. Ный казвамы че народа нѣма никогда да прѣиме гръцкы владыцы и за туй не трѣбува да са позволява на тѣзи владыцы да отивать въ българскыя епархїи. Самата линия за поведенїе на правителството е да не издава бѣраты за гръцкы владыцы въ балканскый полуостровъ освѣнъ по силата на достовѣрны махзары. Инакъ присѣствїето на гръцкы владыка въ българскыя епархїи ще бѣде единъ изворъ за голѣмы скандалы. Този изворъ, далечъ да укрѣпи вѣрата въ чловѣчкы, ще спомогне, напротивъ, за да я расклати. Това разсѣженїе е доволно за да накара патриарха да са въздържи отъ испрашаванїето на гръцкы владыцы въ епархїи нѣ ако имаше на сърце повече съхраненїето на религиозны-

тѣ чувства въ паствата нежели собственыя си интересы. Нѣ патриарха не е въодушевенъ съ подобно чувство. Той иска сѣ сѣка цѣна да испроводи свои владыцы помежду насъ като са основава на незнамъ каквы древны правды надъ насъ. Ный незнаимъ ако правителството ще сълони найсетѣ да земе въ вниманїе желанїето на патриарха. Извѣстното е че ако са позволи таквось нѣщо, гръцкыя владыцы ще стоятъ осамотены въ епархїи нѣ както кукувицытъ по кършията. Нѣ пма повече. По възрастныя наши българе че търпятъ тѣзи владыцы въ градоветѣ си като по разумны чловѣцы; нѣ кой може да ни увѣри че женытъ и дѣцата нѣма да са подигравать съ рѣченныя владыцы? Кой може да ни увѣри че когато тѣзи владыцы излѣзватъ по улицы дѣцата нѣма да ги зематъ на подигравка? Кой може да ни увѣри че когато ходять въ черковытъ си, ако си направять черковы, че женытъ нѣма да имъ са присмывать и да ги глѣжътъ съ кривы очи? Присѣствїето на гръцкы владыцы въ българскыя епархїи ще бѣди слѣдователно едно противохристїанско нѣщо което трѣбува да са осѣи отъ сичкыя чловѣцы коато желать доброто на черковата. Ный съвѣтваемъ гръцкый патриархъ да пий една студена вода за българскыя епархїи и да ги остави на сѣдѣбата нѣмъ, защото отиванїето на гръцкы владыцы между българетѣ ще докара голѣма вѣрда и за самого него и за вѣрата. То ще поврѣди патриарха въ това че властѣта му ще са земе на подигравка, нѣщо което не ще припорочи почегъта и въ смѣсеныя епархїи. То ще поврѣди и вѣрата въ това че по една гръцка каприция и самооболченїе чина на властѣството ще са изложи на неуваженїе въ масата на паствата. Ный оставямы на страна вещественныя загубы както, наприкладъ, дебелыя заплаты коато ще са даватъ безплатно на тѣзи владыцы. Тѣзи заплаты не ще служатъ за друго освѣнъ да посѣвять разврата тамъ дѣто трѣбуваше да са проповѣдва чловѣчкїего. Не е ли по христїанско, по разумно, по чловѣческо да са употрѣбять тѣзи пары въ други полезны работы за паството на патриархїята като въ отвараенїето на училища, на болницы и на други подобны богоугодны завеленїя?

СТАНАЛОТО СТАНАЛО!

III.

Намъ що остава да правимъ?

Съ паданїето на царскый фирманъ за българската черкова положенїето на тая черкова става съвсѣмъ ново, става таквози, щото то заключява въ себе си при нѣкои неприяности много по голѣмы добрини, отколкуто заключяваше положенїе-

то, въ което поставяше черковата на фирмана. Ный показахме на кратко и добрытъ и лоштыя слѣдствїя на това ново положенїе, и одобренїето ни падна на страна на добрытъ. Ный си казахме, че съ сърдечно благодаренїе посрѣщаме това ново положенїе и че същото трѣба да направимъ и сѣмъ българина, който зема по издалечъ работы и търси сичкыя нѣмъ причины и слѣдствїя.

Нѣ като прѣимаме новото положенїе съ благодаренїе, това не ще важе, че сичко сме свършили и че добрытъ му сетинны ценни дойдѣтъ и ще ни ползовать отъ само себе си. Не, за да извадимъ прѣброеныя по прѣдъ ползы, трѣба да ги търсимъ, трѣба да работимъ много за това. Никаква добрина недохожда отъ само себе си, а тѣзи, за които ни е думата и които върлы неприятели ни диспутирать, еще по малко ще дойдѣтъ отъ само себе си. Новото положенїе ни обѣщава нѣкаквы добрини, нѣ онѣзи, коато сѣ приготвили това положенїе, не ни обѣщавать освѣнъ зло и вредъ. За това сѣ тѣ изывали това положенїе, за да ни сторять зло. Ако излѣзе добро, това ще бѣде по нашы старанїя, по нашытѣ усилїя, по нашето искусство. Инакъ не добро, а зло, голѣмо зло ще ни сполѣта.

Ако стоимъ равнодушны и не земаме мѣрки да са прѣпазимъ отъ лоштыя слѣдствїя и да истеглимъ добрытъ, ный ще похънемъ само злото, което че сѣвѣтъ неприятели на нашата черкова, на нашата народность, на нашето бѣдѣще. Тогава новото положенїе ще даде само наклоненїя отъ страна на гръцкыя владыцы, само раздоры, раздѣленїя, омразы, спорове, запущанїе на общыя работы, разстройства въ сичко и ново робство, ако не на чужда духовна властъ, поне на онѣзи духовны злыны, коато тая властъ ще сѣ между насъ за наше разоренїе.

Ный ще бѣдемъ въ такъвъ случай нищо-жы хора и недостойны за името на народностьта ни, недостойны за черковната свобода, коато ни са дава, защото не можемъ да оградимъ тая свобода отъ посегнуванїята на едно интригантско по прѣимущество плѣме. — Не трѣба да мислимъ, че положенїята са съизжидать и окрѣпавать само отъ ферманытъ; доброто положенїе сѣкога завьси отъ самыя народы, защото каквото мѣсто си приготви единъ народъ съ достоинствата си, съ трудовѣтъ си и съ съгласїето си, въ таквози положенїе ще го припознають и ферманытъ. А отъ това слѣдова, че намѣсто да са проивкамы жаловито за паданїето на единъ фирманъ трѣба да са погрянемъ да заловимъ таквози положенїе, коато да иска освѣщенїе на новъ ферманъ и да е по горне отъ оноува, коато са е освѣщавало отъ по старъ

ферманъ. Слѣдува още, че нашето положение съ сичкитъ му добрини и лошвини зависи не отъ ценіето на враждебнитъ грѣци, а отъ насъ самитъ. Отъ насъ зависи слѣдователно не само да изиграимъ лоштитъ намѣренія на зломысленицитъ си, нъ и да извадимъ полза отъ тѣзи намѣренія. Тука е задачата, тука е мъчното.

За да можемъ да са запазимъ отъ онѣзи лошевини, които ни готвятъ противницитъ съ новото положение на черковнитъ на работи, и за да извадимъ сичкитъ ползи отъ това положение, потребно е да знаемъ единитъ и другитъ, потребно е да употребимъ и вѣкон сръдства за тия цѣли.

Какво искатъ грѣцитъ съ своето упорство като правятъ фирмана мъртва буква? Да придадѣтъ сила на своята беззаконна схизма и да внесѣтъ въ нашия народъ раздѣленіе. Какъвъ е цѣра на това? Тѣсно-то сѣдиненіе на цѣлъ народъ и силната поддръжка отъ сички българи на народната черкова.

Като слѣдствия на схизмата, грѣцитъ може да поискатъ и да са опитатъ да достигнатъ слѣдующитъ нѣща: промѣненіето на дрѣхитъ у нашето духовенство, промѣненіето на името православна българска черкова съ друго по грѣцки вкусъ, пращаніето на грѣцки владыци по България, раздори въ черковнитъ и общинскитъ на работи, разстройство въ сички народополесни дѣла, въобще противодѣйствието на сичко, що може да ни издигне умственно, нравствено и матеріално, защото нашето пробужданіе е опасно за голѣмитъ мечтатели и кривы интереси на грѣцитъ.

Тѣзи нѣща като държимъ постоянно прѣдъ очитъ си, ний трѣба да сме готови съкъмъ чѣс да ги отблъснемъ. Православни ли сме и какъви трѣба да бѣдѣтъ дрѣхитъ на нашето духовенство, това не е работа на грѣцкитъ патриархъ. Православіето и дрѣхитъ на духовенството не сѣ негово достояніе, за да ги сменя отъ народитъ и прикая по волята си. Тая проста истина иска обаче поддръжка, иска подкрѣпленіе отъ цѣлъ български народъ. Прѣдъ еднодушіето на народа грѣцкитъ домогванія ще останатъ воли на слабо и безумно отчаяніе. Духовенството ни ще съблѣждѣтъ отъ дрѣхитъ му само тогава, когато това духовенство са покаже беспомощно, слабо, неподдрѣпено отъ народа.

Пращаніето на грѣцки владыци по България общава голѣми злини за нашия народъ, нъ тѣзи надѣжди на грѣцитъ могатъ изведнѣжъ да са осуетятъ съ добрата воля на народа и съ голѣмото присърдце на сички българи къмъ общата полза и общото добро на народа. Когато ний сме сѣдинени съ любовъ и съгласіе, когато синца поставяме общата полза по горѣ отъ онѣзи низки побужденія и страстици, които ще възбуждатъ между насъ грѣцкитъ владыци, какво ще направятъ тѣзи владыци въ българскитъ епархii? Тѣхнитъ опитванія за раздори ще станѣтъ смѣхъ и поруганіе дори на дѣцата и отъ тѣхнитъ трудове по тая чѣс не ще остане друго, освѣнъ раскаяніето за искабеното врѣме и за похарченитъ пари. Раздори и разстройство ще докаратъ грѣцкитъ владыци между насъ само тогава, ако слушаме тѣхнитъ внушенія, ако даваме мѣсто на тѣхнитъ навѣты. Ако нѣма семе на раздори въ насъ, грѣцкитъ подлага-

нія нищо не ще произведѣтъ. Съгласіе прочее и еднодушіе! Прѣдъ тѣзи дѣи добродѣтели грѣцкитъ владыци много ще си удратъ брадвата о камънитъ.

Съ съгласіето си ний ще запазимъ не само черковата си отъ съсипваніе и униженіе, ний ще запазимъ и други по голѣми интереси на нашия народъ. Грѣцитъ не искатъ нашето свѣстваніе, защото нашето издиганіе е тѣхното синиженіе. Научени да живѣятъ съ чуждъ трудъ, да са издигатъ на чужди раменѣ и да говорятъ въ името на многочисленно населеніе, което тий грѣцяхъ безъ да е грѣцко, грѣцитъ употребятъ сичкитъ позволены и не позволены сръдства да запазятъ туй състояние на работитъ, даже святата вѣра не са срамятъ да пхчатъ въ тѣзи мръсни смѣтви. Да са събудимъ, това е да почемемъ да ходимъ на своитъ нозѣ, да говоримъ сами за себе си, да си вършимъ работитъ сами, да покажемъ на свѣта, какъвъ е народа въ Македонія и Тракия, да приберемъ интереситъ си въ своитъ рацѣ и да оставимъ грѣцитъ на тѣхната малочисленостъ и на тѣхнитъ сръдства. Това е ни много ни малко да отдѣлишь паразитната дива лоза отъ здравето и силното тѣло на многоклонния и многолиствения джѣзъ около който цѣлы вѣкове са е унивала тая дива лоза на грѣцизма, като са е хранила съ соковетъ му и е закривала съ своя засуканя видъ истинный источникъ на своята зелена хубавина. Дѣ же са завина тогава тая дива лоза и не ще ли бѣде принудена да си сведе върховетъ на земята? За да избѣгне тая печална участь грѣцката пасмина са мъчи да противодѣйствова на сичко шо е полезно за българетъ и шо може да събуди въ тѣхъ народното съзнание. Когато грѣцитъ работятъ за погрчване на българи, цинцари, гагаузи и други, тогава това са дава за похвално стараніе къмъ просвѣщеніето. Нъ щомъ са появи стараніе у българетъ въ Тракия и Македонія за учение на своя языкъ, тогава това е панславистическо движіе, тогава то е невѣрство къмъ царството и къмъ образованіето, тогава сичко промѣнява изглѣдъ прѣдъ грѣцитъ и клѣвѣтитъ невидѣтъ конецъ и мѣрка. Такъви сѣ были, такъви сѣ и такъви искатъ да си останѣтъ за насъ грѣцитъ. Тий нѣма да са исправятъ и да станѣтъ по добри за насъ и за другитъ си съседы; заради това съседитъ иматъ длъжностъ да са отрѣкѣтъ отъ такъви вредно съседство и да са запазятъ отъ злото, което имъ готви тона зломысленно съседство. Да си вършаме на грѣцитъ и да си отмыскаваме съ сачитъ тѣхны сръдства — съ притѣсенія, съ кривды, клѣвѣты и наклонванія, това не е съгласно ни съ характера на българетъ, ни съ честта, ни съ достоиніето на единъ почтенъ народъ. Остава ни пакъ пхтя на съгласіето на благоразуміето и на горѣщата ревностъ къмъ общото благо. Съ тѣзи качества ний ще са запазимъ отъ сичкитъ лошвини, които ни приготвятъ грѣцитъ сега и за напредъ. Чувството на самосъхраненіето и самото евангеліе ни учѣтъ да са запазваме отъ злото и да не даваме средства на онѣзи, които искѣтъ да ни сторятъ зло. Грѣцитъ като не искатъ друго освѣнъ нравственото и гражданското наше опрапаставаніе, ний ще прѣстѣпимъ тѣзи двѣтѣ заповѣди, ако съ

повеленіето си дадемъ причина да погубваме священнитъ интереси на народното просвѣщеніе и народното бѣдѣще: Ний потомството, ни исторіята ще ни простѣтъ прѣнебрѣженіето на една длъжностъ, колкото священна, толкова и полезна. Силата на грѣцитъ да ни струвѣтъ зло състои въ двѣ нѣща, които са намиратъ въ самитъ насъ и които сѣж: 1) нашата глупостъ да ги слушаме и да са вѣдаваме на тѣхнитъ тѣпки, нъ ядовити внушенія; 2) тая сѣщата глупостъ да даваме матеріалны средства на тѣзи врагове на нашия народъ. Ако не намирахъ помощници между насъ, за да внасятъ развала и адъ въ народнитъ на работи, ако не имъ давахме въ безуміето си да държатъ сичката търговия въ нашитъ мѣста, ако не ги оставахме да ни обирѣтъ колкото могатъ въ нашитъ села и градища, ако не имъ оставахме ежегодно ползы съсъ милиони чрѣзъ нашитъ земанія-даванія, грѣцитъ не щѣхъ ни толкови да ни гоиятъ, ни толкови зло да ни струвѣтъ. Защото сме добри кравы за тѣхъ, за това са старѣятъ толкови да ни задържатъ подъ своята доховна властъ и въ простота. Защото имъ даваме на рѣцѣтъ голѣми средства, за това ни правятъ и голѣми злини. Да оставемъ безуміето и да покажемъ на грѣцитъ, че надѣжѣтъ имъ за ползы отъ насъ сѣ вече прѣживѣли врѣмето си, това е сега сръдството, съ което ще наведемъ главитъ на сичкитъ бѣломорцы между насъ. Ний трѣба да покажемъ на тѣзи мечтатели, че хлѣбъ имаме само за онѣзи чужденцы, които почитатъ правата и интереситъ на народитъ на мѣстото и че мѣсто нѣма между насъ за онѣзи, които не са съобразяватъ съ тия правила. Прѣкъсване, всеконечно прѣкъсване на сношеніята ни съ грѣцитъ, това са иска днесъ, това са налага на сѣкы българи, който обича народа си и ползата му. — Т. Икономовъ.

ЕДНА ЗАБѢЛЖКА.

«Право» въ послѣдния си голѣмъ лѣстъ подъ брой 9 обнародва на чело единъ членъ който подвигна едно силно негодуваніе. Ний си направихъ трудъ да прочетемъ тоза членъ, и, да си кажемъ правичката, останали зачудени отъ тѣжъ дързостъ на писателя му да експлоатирува читателитъ въ полза на единъ планъ, на който осъществленіето, далечъ отъ да е за полза на народното единство, може да послужи само за общественото съсипваніе на народа ни.

Ний не искамы да защищаваме нито да нападамы нѣкого, нъ да мѣлчимъ слѣдъ прочитаніето на тозъ окаяненъ членъ на «Право», то би значило да станемъ съучастници. За това изпълняваме длъжността си да обрнемъ вниманіето на читателитъ върху тѣжкитъ думы на нашия събратъ — думы зловѣщи, които сѣ отъ естество да произведѣтъ най печалны слѣдствия.

«Право» говори за нѣкои «прѣдставители мірины на нѣкои дѣи калугерски партii, нагласени и сѣдинени въ обща та си ненавистъ спрямо ексарха доблестный нашъ духовенъ началникъ, които искатъ да поколебѣятъ властѣта му, за да могатъ върху развалинитъ на прѣстола му да съграждатъ своето лично и парично величіе.»

Ний не знаемъ да ли има и кои сѣ тѣзи двѣ калугерскы партіи, които спорятъ «Право», сѣ са нагласили да катурятъ прѣстола на Н. Блаженство за свое лично и парично величіе; въ онова което знаемъ, е че като сѣ зематъ на рѣка прѣдвидѣдишнитѣ листове на «Право» и сѣ отворятъ при този листъ, за който е думата ни, мнимия му редакторъ ще сѣ покаже напълно достоенъ за награжденіе, което праведно сѣ дава на оѣзи пѣлзачи хора, които сѣ намиратъ насѣдѣ, дѣто може да падне едно новатѣ.

Като оставимъ сичкитѣ отци на страна и говоримъ за мірскитѣ, до колкото знаемъ, нѣма никой да занимае на тежѣтъ корона на ексарха, нито да желае да я положи на друга глава, освѣтъ ако има нѣкои такыва между приближенитѣ до Н. Блаженство лъстѣци, които да намиратъ за нужно да принесѣтъ прѣстола му въ жертва на прѣдначертаното православитѣе спогождѣніе. Възможно е и твърдѣ естествено е да има незадовѣлство отъ не по водното течение на ексархійскитѣ работи, и въ това може до нѣкой степенъ праведно да сѣ обвинява върховната ексархійска властъ; защото сѣкой родолюбецъ има право да изявлява желаніе, «да сѣ държи доблестный нашъ духовенъ началникъ о здравитѣ народны начала» и да полага не прѣстѣнно доблестны усилія за «испълненіе на народната воля» които му сѣ изрази тѣржественно отъ сичкитѣ жгы на нашето отечество, а работитѣ показватъ, че здравитѣ народны начала сѣ далечъ отъ да служатъ за основа на дѣйствиата на ексархіята и че сѣми далечъ отъ да е исполнена народната воля.

Ний можемъ безъ страхъ отъ да излѣземъ измамени да кажемъ, че никога нѣма да трѣбватъ нашитѣ работи въ редъ, додѣ върховны на нашата черковна властъ не сѣ съобрази съ еднотѣното и еднотѣгласното рѣшеніе на народный съборъ, сирѣчь да сѣ зообыколи отъ законны свѣтѣнны, които да могатъ да го освѣтѣляватъ въ истиннитѣ желанія на народа и въ избора на най сполучнитѣ законны мѣрѣки за наръжданіе на едно нормално управленіе на нашата черкова.

ПИСМО ДО РЕДАКТОРА.

Г-не Редакторе,

Като просвѣтѣнъ, безпристрастенъ и независимъ защитникъ на народнитѣ българскы интересы, вий сте отваряли сѣкогы стѣлповѣтъ на вѣстника си на сичко което е могло отблизо или отдалечъ да спомогне за освѣтѣленіе на народа върху неговитѣ работи.

Облѣгнати на тѣзи ваши родолюбивы и справедливы чувства, ний са осмѣляваме да вы испроводимъ дѣтъ настоящее си; то сѣ върти върху състояніе на народочерковнитѣ ни работи; ний са надѣваме че вий ще го помѣстите безъ друго въ листа си.

И най напѣдъ позволете ми да кажа че народочерковнитѣ ни работи не сѣ отивали и не отиватъ въ единъ правъ и разуменъ пѣтъ. Причинитѣ на това сѣ чѣтыри.

Първата причина за лошій ходъ на народочерковнитѣ ни работи е била нѣманието на чѣловѣци, които да управляватъ както прилича ексархіята ни.

Втората причина е била отсѣтствіе

въ ексарха на едно дълбоко съзнаніе за длѣжноститѣ които му налага высокото посланіе на ексархескый постъ.

Третата причина е била невѣжеството въ което са е държалъ народа спрямо черковнитѣ си работи за да неможе да поправи лошото въ тѣзи работи.

Четвъртата причина е била шарлатанството на нѣкои користолюбцы които сѣ мѣчатъ да силашѣтъ народа съ незнамѣ каквы вѣлцы или талѣсмы, както лошитѣ маймы силашѣтъ дѣцата си, за да сѣ плѣтѣтъ копинѣцата.

Нѣ глупавы и смѣшны сѣ тѣзи чѣловѣци които мѣслятъ че народа е дѣто. Нѣ, народа не е дѣто да сѣ плаши отъ вѣображѣны вѣлцы или талѣсмы. Народа и сѣка дѣла, а дѣлата говорятъ срѣщу тѣзи чѣловѣци.

Нѣка са изяснимъ.

Ний казахмы че ексархіята нѣма чѣловѣци за да я управляватъ. Че това е тѣй, сѣкы може да го потвърди. Дѣйствително, дѣ е синода на ексархіята? Дѣ е ексархійскый свѣтъ? Дѣ е приврѣмѣната комисія?

Като е лишѣнъ отъ сътрудницы и свѣтѣнны въ великото дѣло на черковното ни устройство, ексарха прави сичко на своя глава. Той са води въ сѣка работа нѣ отъ съзнаніе на длѣжноститѣ си нѣ отъ други нѣща.

Че ексарха несъзнава своитѣ длѣжносты както трѣбува, това цѣлъ свѣтъ го вѣжда. И наистина що е направилъ ексарха въ една година вѣтрѣ?

Работитѣ сѣ на мѣданѣ. Нѣка тѣй да говорятъ. Ний ще приведемъ на това мѣсто само едно дѣло за потвърденіе на казаното.

По извѣстны съображѣнія, правитѣлството прѣдложи поправленіе на фирмана. Какво направи ексарха? Той противоположи на тѣзи прѣдложенія едно неприѣманіе като израженіе на народната воля.

Нѣ таквасъ нѣ бѣше волята на народа. Народа и вѣстницитѣ прѣпорѣжихъ на ексарха да пази фирмана като очитѣ си тогава когато тѣй са бояхъ отъ едно спогождѣніе съ патрирѣшіята вѣмъ отъ основитѣ на фирмана.

Овѣче, щомъ служи ексарха безъ волята на патрирѣха, страха за едно подобно спогождѣніе исчезна. Проглашеніе на схизмата направи този страхъ още повече безмѣстенъ. Работитѣ като са измѣнѣны и волята на народа трѣбуваше логически да сѣ измѣни. Ний неможемъ сѣдѣвателно да истѣкуваме, защо ексарха не влѣзе въ прѣговѣры съ правитѣлството за издаваніе на единъ новъ фирманъ.

Нѣ нашій прѣвосвященникъ направи още по лошо. Нѣ само той не прѣвѣ да влѣзе въ прѣговѣры съ правитѣлството за поправленіе на фирмана, нѣ още разнесе слуха че правитѣлството было расположено да наложи схизмата на българѣтъ.

Народа по вѣмъ като не знаеше каква е работата са стрѣсна праведно отъ този слухъ и той захвана да сѣ протестирѣва срѣщу беззаконната схизма.

По умнитѣ измежду цареградскитѣ българѣ неудобрихъ тѣзи лѣнія на поведеніе въ ексарха а ето защо тѣй прѣвѣснахъ сѣко сношеніе съ него.

Нѣ какво излѣзе о въ упорството на ексарха? Можа ли той да спѣзи фирмана? Можа ли да устрои черковнитѣ ни работи?

Ний не виждамы нищо таквось. Черковнитѣ ни работи са намиратъ въ сѣщото състояніе както и прѣди. Отъ друга страна фирмана падна. Доказатѣлството на това са пѣлира въ сѣмитѣ берѣты на владѣцитѣ ни които са називаваѣтъ за българѣтъ христѣане.

Ще рѣче че ако нѣкои отъ благоразумнитѣ наши съотѣчественны негодѣтъ срѣщу същѣнночѣлѣника ни, това негодѣваніе излѣзе нѣ отъ ненавистъ къмъ ексарха за да грабнатъ властѣ въ рѣцѣтъ си, както каза присноблѣженното Право, нѣ отъ това дѣто тѣй не намиратъ дѣла Антима на височината на положеніе. — (Сѣдѣна.)

ОТГОВОРЪ НА ШАРЕНОТО ПИСМО.

(Отъ Ени Загра.)

Прѣди да прѣидѣмъ въ отговоръ на «Шарѣното писмо», отъ Ени Загра, ще кажа за положеніе на духовѣтъ и стремленіята тѣхъ до нѣвѣдѣ, ще кажа, кои сѣ причинитѣ, които прѣвѣтъ да сѣ направи какѣтъ-годы напѣдѣтъ въ града отдалѣно отъ сѣлото.

Въ града Ени Загра чѣловѣкъ ще срѣщѣне родолюбцы на думы до нѣмѣй-кадѣ; нѣ на дѣло съвѣмъ ги вѣжда. Има и такымы, които нѣлко и сѣкатъ да знаѣтъ отъ народны работи, и отъ стары, и отъ мѣды; обаче на това не нѣлко спомѣгатъ простѣтѣ и незнаѣніето. А най голѣмата прѣчка за нѣкое прѣобразование въ училищѣ и общѣственно отношенія сѣ прѣдѣленитѣ на старѣто и на мѣдитѣ, които нѣматъ вече смѣсѣль. Прѣдѣлены на старѣто, като по интересѣ за тѣхъ, та кѣмынѣти нѣкакъ не мѣтъ е по угодѣта, дѣто сѣ поѣвяѣтъ хора съ новы идеи, противны на тѣхнитѣ; защото нѣтъ развѣдѣтъ безмѣлѣіето и разбуѣватъ затѣленны нѣтъ пологѣ. Ако имѣ нѣкой мѣдѣмъ, който поиска да сѣ съобрази съ врѣмето, въ което живѣтъ; ако пожелаѣ да освобѣди ума си отъ веригитѣ на старѣтъ мѣнѣны и поиска да покаже нѣкою дѣлѣтелность за напѣдѣтъ: то прѣдѣленитѣ на старѣто и негодѣното вече, които, неможатъ да разберѣтъ настоящѣто, или не искѣтъ безъ да мѣслятъ за бѣдѣшѣто, ще го сѣдѣватъ въ сичкитѣ му движенія, думы и дѣла, додѣто най послѣ сполучѣтъ да достигѣтъ цѣлѣта си — да го поѣвѣратъ въ прѣвѣбитѣното му положеніе! Стремленіята на мѣдѣмъ за напѣдѣтъ сѣ нарѣчатъ отъ опытитѣ и положитѣлнитѣ думы, и такымы стремленія на мѣдѣмъ сѣ опасѣностъ за общество, и трѣба още отъ начало да сѣ затѣкуватъ и да не мѣтъ сѣ дава нѣкаква прѣдѣнина!... За да сѣ прѣдѣварѣ подобѣтъ трудъ, за горѣната цѣлъ отъ по опытно-положитѣлнитѣ, които по на широко разгѣдѣватъ работитѣ, чѣловѣкъ срѣща такымы началѣ, прѣсѣнѣты, вѣжда сѣ, съ цѣлъ да приспѣватъ умѣветъ, да ограничѣватъ разума и да спирѣтъ вѣображеніеѣ ѣ, сѣдѣвателно, мѣсѣльѣта за напѣдѣтъ. «Врѣмето ще ни нарѣди работитѣ:» това началѣ е вторѣнено въ срѣцѣта на сичкы въ неговѣта нѣкой голѣма крайѣность, за да чѣкатъ врѣмето да ни нарѣди работитѣ, а тѣ самы да стоятъ въ бѣдѣдѣствіе. Отъ тѣка сѣ разбира че въ Ени-Загра нѣма нищо възѣможно да сѣ направи въ полза на напѣдѣтъ. За тѣхъ е невѣзѣможно да сѣ нарѣди читѣлѣшѣто полъ законъ (тѣй бѣше основѣно) и да сѣ избѣратъ чѣловѣтъ по настоящѣството по тѣлно вышѣелѣсіе, ани само да сѣ посѣчатъ нѣкои; и тѣй сѣ свѣрѣша работѣта защото врѣмето не е дошло да нѣтъ го нарѣди. Не е възѣможно да има дружѣство въ Ени-Загра: защото врѣме не е дошло и защото ний не сѣмы като тѣзи хора, които правѣтъ дружѣства! Не е възѣможно, не е възѣможно!... Тѣкъ ще кажа при това само дѣтъ думы: че безъ постоянѣно обогѣтѣваніе на ума съ новы идеи и мѣсли, безъ побудѣніе ума на напѣдѣтъ, нѣма истѣнѣско благопѣдѣніе. Прѣче: сѣдѣлѣсіе, сѣдѣлѣсіе и любѣвь помежду сичкы, и тѣй да върѣмѣтъ безпрѣпятѣственно на напѣдѣтъ, на напѣдѣтъ. Не е врѣме да сѣрѣшѣме рѣцѣ; трѣбува трудъ и постоянѣство. Тѣка е нашѣто сѣсаніе и тѣка трѣба да го тѣрѣсимъ. Прѣче, повтарѣмъ, на напѣдѣтъ! да напѣдѣтъ!

Като прѣдѣлагѣмъ горѣното прѣдѣтъ отъ на читѣлѣмъ, като прѣдѣлѣсіе ѣдѣрѣло, нека да сѣ прѣидѣне вече къмъ «Шарѣното писмо» отъ Ени-Загра, брой 10-й. Най напѣдѣтъ нека имѣ е дозѣвлено да кажа, че този старѣцъ, сѣчѣнѣтелѣ на Шарѣното писмо, защото былѣ аза много сѣ извѣрѣлѣтъ въ мѣзѣ въ рѣцѣ и въ дѣлѣта. Той сѣ нѣка, прѣдѣварѣтелно, да опроверѣгава послѣдѣната дописка отъ

УЧИТЕЛСКИЙ СЪБОРЪ ВЪ ШЮМЕНЬ.

Ако има нещо, което да тласка един народ
към съзнание и развитие; ако има нещо, което да
развива тъй щедро просвещението измислюва си-
щата маса, на кой да е народ; ако има на ко-
нецъ още, което да съж като гласна съвестую-
да причина, то кара един народ към един
добър напредък: то съж учителятъ съборъ.
Учителскиятъ съборъ е

Учительские съезды — это съезды учителей, съезды, в которых участвуют учителя, а не учащиеся; и где главный и естественный деятель — не учащийся, а учитель. Учительский съезд — это съезд, на котором участвуют учителя, а не учащиеся; и где главный и естественный деятель — не учащийся, а учитель. Учительский съезд — это съезд, на котором участвуют учителя, а не учащиеся; и где главный и естественный деятель — не учащийся, а учитель.

Иной богатырь отозва воче смы познати чю
нашего благоденствіе, нашіи напрътъкъ и бжѣтѣ
зависѣти отъ училищита, и спордъ туй ный и
нашии училища и сичка са труиути азъ ги намери.
Нъ разгъдади ли смы съства на тѣзи наши учи
лища? Разнислужади ли смы въ каако състои тѣх
наша душа, или по добръ да кааъ тѣхъ ный
вотъ? Сѣтънади ли смы плодъ, когортъ смы зели
въ растопіе на токова много и сѣако за насъ
врѣме? Не. Нашитъ училище сѣ были безъ ду
ша, тѣло мрътвое и нищо повече.

Каква е била тяхната програма? Каква е била тяхната организация? Какъв ходът се показвал въ разстояния на толкова време и жертви? Ний гледаме че сичкытъ селяне и по голъмата част отъ градъветъ да си сеж останили прости орачи и копачи и нищо повече. Изъ причината на това е че ний не сме познавали недостатъка на нашитъ училища, не сме познавали тъй да кажемъ тяхната болъсть и споредъ туй ний сме били много на далечъ отъ да подадемъ потребный пътъ църъ. Ний сме били каскогледы, ний не сме виждали, какъ хората съ ходили изъ тяхната, и не сме могли да запалимъ свѣтильника на истинный пътъ. Сѣловательно ний сме били народъ останалъ много надъръ, народъ много потяналъ и заглушалъ и като рѣчи че ни слянь европонецъ не мисляше да съществуватъ народъ подъ име България.

Дявсь, когато вече прѣинахмы бурить вѣр-
мена на невѣстество; днесъ, когато подъ че-
ститою царуваніе на Султана благодатното слы-
це огръ и на нашето мило отечество; днесъ, ко-
гато вече са оздравява нашій общественъ жи-
вотъ чрезъ приобщаваніе на самостоятелна църкова
и архипастыри отъ народната ни кръвъ пакъ но-
шыхмы да са съвѣстимъ и да познаемъ какво
трябѣ да са прави и какво трѣба да са работи.
Неможеше да ни доде на утъ че първата и глав-
на работа бѣше да са обрло вниманіе, какъ да
са разшърчи крага на общественното образова-
ніе или съ други думи събстваніега на нашій
българскы народъ. Училища, учители, чорбаджіи
сичко бѣше като единъ хаосъ, съзой правде
бучагъ мѣхъ кажичи ютъ. Сичкъ глѣдахмы
какъ да са събиратъ много прѣы и то за какво,
ный самы познаемъ. Пѣ слова Богу! Достигнахмы
наконѣцъ да видимъ сичко това да са скра-
тава и сега за прѣвъ пѣтъ да са размышлява за
сичко това. Честиты бѣхмы да видимъ за прѣвъ
пѣтъ единъ отъ вѣлостискы прѣвичны да ис-
пѣлява своето свято и високо апостолско по-
сланіе, а именю Варненско-Цѣтлевскыи Симеонъ,
когто изыскъ такова свято, паролъ-любезно и
достоуваженю дѣло, което истинна служѣ бѣ
основа и добръ знакъ за нашій напредѣкъ; а то
е учителскій събрѣвъ въ Школенъ.

И наистина, ако има някъде дивъ, което да заслужа обща похвала, то е учителският синархиялен съборъ, държачъ подъ прѣдсѣдательството на вѣрnodнъ нъ владыка Симеона Варненско-Прѣславскыи.

Обладая от спасительных зырей на истинно-то простоту и раскаяние от огня на истинный патриотизм, Н. Протопрасноуство сдѣла пристрастие сѣ въ митрополитскій гравѣ, первая грѣха негова бѣше, какъ да, сѣ нарядѣтъ по добру училищѣ, а нѣи много селскѣхъ, тѣхъ што да сѣ даде единѣ по силѣи потѣхъ на нѣшего образованіе; дѣло колѣкто свѣто и важно, толюко-ва и достополезно: появѣтъ колѣкто высокѣ и славѣтъ толюко-ва и спасительнѣ.

Свято то настрѣніе на родолюбивый пастырь
не остана само въ думы, то са приложи и въ
дѣйствіе: не са мина много врѣме, той писа на

спички учителя" и общины въ Богохранимата Варненско-Пловдивска епархія за съставяне на такъвъ единъ съборъ. Събора стана на 12 априлиа миналаго; въ единотъ ставъ на митрополита съ отговори първото заседание, като представителю П. Провладненско-Коза едно доста насърчително слово, въ което изложи доста добри помисли на нашето възпитание и подяте, които тъй-статистично ще промишляватъ отъ този съборъ. Първото дѣло на събора бѣ да се избере псалмъ и да се съставятъ протоколи. Съ такъвъ единъ денъ се избра и тоуужаващъ съгласеностиякъ и патриотъ Г-нъ В. Дунавъ, който и на разо сѣрше прѣй той дѣйствио. Засѣданіе траяа до 16-й сѣмши, ато сѣсть дълга и жива разсужденія и събота на тоя нощъ патриотъ си прѣвѣхъ както за гражданскъ тъй и за селскы ученикъ, единъ общъ уставъ и программа.

Най Бигиретъ бывше истинна лишены до сего
отъ едно таково познание въ дружественный
на животъ, тай што не само ливкъ по воль въ
отечеством на познание да са о едно такъвз е-
ли мързъ; азъ да въ е-ли Цирингъ, отъ
дво притра можемо по-сочно да похитствува на
пизъ на ливкъхъ прѣдирѣто едно такво много
полезно дѣло.

Проте, нека сьрочно благодарим за нашій визволенні за този неговъ великѣ и патриотически помысли, който щѣ послужа за привържъ и по дружъ грядеще и селѣ въ много ни отбавство, щото да ся оговори дьверъ на великдъбный храмъ на плукача за сички ни, за да бжеме кьдърни да улучшимъ състоицѣ ся. — С. Б. Дербесевъ.

СВЯКВЫ НЫЩА И НОВИНЫ.

— Фартъ до Босфоръ известна споредъ снѣжъ германскій вѣстникъ че сдѣлавама бѣтъ вѣзѣтъ на австрійскій послѣдникъ че Султана шѣтъ да отидѣ да посѣтъ вѣнскаго изложѣнѣ прѣзъ мѣсець юнѣ дѣто пѣтъ.

— Изъяснить же Зоринский вопрос са
разрешать вече между царского правительство и
сербского правительство и что тов. послышаюто шло
да исправили скоро в Цариград динька когото
пизца сьва година за царя.

— Казвать че мислѣта на Г-на Ристича, прѣвъ сръбскы министрь, при берлинскы дворъ, петербургскы и прѣжжыи съ състоела въ това да иска унищожението на капитулациѣ (погодбыть) колкото са тѣя до сръбското крѣпѣство.

— Спиралъ одинъ телеграмъ отъ Путербурга, единъ талисъ въ който зели участіе до 24 табурета отъ конники са направили опазъ сабота въ честь на персийскій шахъ. Рускій царь и шаха присъствува на този талисъ въ отворенъ каруца. Персийскій царь са очаква въ Лондра на края на мѣсець юли. Тамъ английската царича му притѣлява едно свѣтло прѣиманіе. Но едно казаніе на английското правителство ще глѣда да привържи шаха на своята политика.

— Извѣстовать отъ Руссе че холерата захванала да изчезнува отъ тѣзи точки на Туниса, да се бѣше появила.

— Егюрский вѣстникъ извѣстятъ, что сего послѣднѣю единъ пожаръ избухнулъ въ града и исправилъ на н пель до 566 дюкня и бѣды.

— Пишьте ни сть Еярене: Огваристое па
желтыйи жьтк между градн па и стоидата са
отожны по причина па повредтй направсны от
отшкол черкзы работница вырху са цнста па
Чорлу. Тыл черкзы, подотопены на това от
еднй дух па отишнй срщу другы работ-
ница, са затворихъ въ закархъ въ Еярене дь-
ше са сжлътъ па наказатъ. Другы работница са
турихъ да поправатъ повредытъ.

— Пивавцягаць отъ Казаніяхъ че жетвата на
готового масло ще бѣахъ зѣрѣхъ избытка тѣзи
гоина. Докъдетъ конго възвѣхъ прѣвъ тоза по-
сѣдно брѣме дали едно добро развѣіе на три-
дѣлѣнтѣ.

— Една депеша отъ Виѣна извѣстала че черногорскый князь са прѣлъ завчера въ ауденція отъ австрійскый императоръ.

— Казвагы че генералъ Игнатіевъ, рускы
посланникъ, шёлъ да отиди за одинъ мѣсець въ
Петербургъ съ воляга на правительството си.

— Научавахи са, казва Джерриен Аскерс, че свитата която придружаваше Султана въ разходката която направи жинзата пелвд (на А-ленъ-Дагъ), прѣбра единъ бакшишъ отъ 1118 лиры

— Завчера грцкый патріархъ придружень отъ Ставракя ефенди, кару-кехай на патріаршіята, хо-

ди при великий визирь. Н. Святейшество **иначе**
саниъ дѣлать разговоръ съ солдатами.

— Басиретъ мисли да знае че турското правителство изповодило на холандското правителство единъ протестъ относително до непригледствата отъ ени сръщу въздвигната на лчинскыи Султанъ.

— Это четыре первые числа които съществиха въ тѣхното на лотарията от облигациите на жѣлѣзныя пѣтица отъ Европейска Турція които стана на 3-ю числата. Числото 1.638.092 пачеца франка 300.000; числото 1.791.053. франка 25.000; числото 353.053. франка 10.000; числото 495.390, франка 1.000.

— В пятницу вечером огонь избушка на Касим-Паша: одна табличка и до 15 ящы изгорели; в субботу пелтеры други пожарь избушка на Сиким-Суо под В. Порта близо: 5—6 ящы стали на пепель.

— Звѣчера по два часа прѣзъ ноцта едно
сильно землетрясеніе са осѣтило въ Принкипо и
Халки.

— Научавани са че зачехора правителството испрошвало едно тескере на ексархата въ което извѣждало на тѣзи послѣдната чо жителитъ оъ скопската епархія като припознавали грцкый владыка пѣвало мѣсто да са испровахѣ въ тѣзи епархія българинъ вѣзникъ. Тескерето поднакло едѣлователно ексархата да не смѣта върху тѣзи епархія. Зачехора едно събрание са държа въ ексархійскый домъ въ което са разискува съдържането на рѣшеното тескере. Рѣшило са да са отговори на правителственното съобщение като са поважае мѣхъзиритъ оъ жителитъ на скопската епархія и въ които обвѣзватъ че припознаватъ ексархата за тѣхна духовна власть.

— Министерството на войната потиква дванадесетте сикхите укриваващи страни, които са предприели върху брѣговете на Босфора и на Чанака Кане. От друга страна крѣпоститѣ, които са сѣржажатъ въ острова Критъ, въ Синоупъ и въ Верна ще са съблужатъ съ по стотина тона отъ голѣми диаметръ, които ще стрѣлятъ ползета отъ 600, 450 и 300 лири и които ще могатъ да потопяватъ бронираны корабы. Крѣпоститѣ които са намиратъ въ Европейска Турция и Анадолю ще прѣвѣятъ 400 тона отъ 13 до 72 нумено бурмизин и които ще са пѣлятъ отъ джѣзката спорѣдъ единъ новъ моделъ. Най послѣ 500 бурмизин тона ще са направятъ още въ фабрикитѣ на Топханата.

— Левантъ Хералдъ извѣстивъ, че едно царское приказъ извѣщо когото заповѣдува да са прѣмѣсти царскыя лѣици на Гюльметъ и на мѣдѣнско-го училище да са настанѣ въ Салата-Сарайъ дѣто са намираше лѣици. Левантъ Хералдъ вѣжъ до-бры свѣдѣния за това высокъ училище отъ прѣмѣштованію му въ Стамбулъ.

— Пишатъ отъ Туция на «Куріе д'Оріянтъ»: «Една денеша въ испарихъ за да въ известъ че произведъ нѣта на Віена, Пешъ, Видинъ и Ломъ съ позлиненъ на една карантина отъ единадесетъ денъ. Тази карантина са чисти въ Писаяхъ. Казатъ само вѣколко холеричи е имало въ Видинъ; въ видъ са че лѣкаръ на този градъ увеличилъ злото въ изложението си; епидеміята избухнала между затворниците, и въ градъ са доказали само вѣколко усилени улази. Спорелъ посылити полицаи, рикажи по въ улази не са е случилъ. Въ Пеша подобно холерата была твърдъ слабо. Видинскиятъ лѣкаръ не е ималъ една стъпална изелъ като е сав твази правителството да устано и карантината въ б качитъ които са направихъ въ Писаяхъ. Търговіята страда сериозно отъ това, и въ въ глѣдъ карантината като мечтатели, защото които които искатъ да отидатъ въ Цариградъ, могатъ да отидатъ по сухо въ Олеса и отъ тамъ да са качатъ на пара за града въ.

ИЗВѢСТІЕ. Селото Прѣславъ търси единъ у-
читель който да знае и черковно пѣніе. Ще да-
вать добра плата. Озиди който желае да доиде въ-
ка яви по скоро на митрополитскій съвѣтъ.

ПЪРВОСТІЕ. Единъ учител на турски язькъ
жеда да прѣдава този язькъ было на частни
лица, было въ нѣкое училище. Който желалъ
да са учатъ на този язькъ можеть да са отпратятъ
до редакціята на вѣстника за споразумѣніе.

ИЗВЪСТІЕ. Единъ опытенъ учитель снабденъ съ пълнотныя познания за сегашнитъ ни училища и който познава френскы, гръцкы и нѣмскы пърси нѣсто. Който обича да се паждае отъ такъва **учитель,** нѣка се отпрати до редакціята за споразумѣніе.